

ВІКТОР ТИМЧЕНКО

журналіст, письменник, дослідник націоналізму (Німеччина)

Щоб знати минуле невикривлене, зокрема перебіг революцій і воєн, треба читати не (лише) мемуари провідників і воєначальників, а й спогади рядових солдатів – там гіркої й солодкої правди часто більше, вона не віддана на поталу політичній кон'юктурі і бажанню *post factum* розповісти «про себе геніального»... «Жадання фронту», написане Вирієм, – документ епохи автентичний і відтак важливий для розуміння буремних років новітньої української історії.

ЕДУАРД ЮРЧЕНКО

кандидат філософських наук, філософ-традиціоналіст

«Жадання фронту» автор визначив як «автобіографічну оповідь». Проте, насправді, не так просто визначити до якого жанру відноситься книга. З одного боку твір, безумовно, автобіографічний, а з іншого автор не приховує певної суб'єктивності своєї творчості. З одного боку зміст присвячений цілком конкретним подіям першого етапу війни на Східному фронті, а з іншого книга насичена досить глибокими світоглядними роздумами.

Отже, мова йде не просто про стандартний зразок фронтової прози або, тим більше, спогадів. Твір знаходиться на межі різних жанрів і являє собою якщо не світоглядний то світовідчуттєвий маніфест «покоління – 2014». У тексті чудово передається саме світовідчуття найактивнішої частини нашої молоді, яка стала на захист країни на початку війни.

Поєднання мілітаризму та інтелектуалізму, загострений естетичний смак та певна відстороненість від світу, ясні рішення та напружені пошуки ідентичності – все це властиво авангарду молодого покоління фронтовиків та чудово передане в «Жаданні фронту».

Окремо варто відмітити особисту обдарованість автора у змальовуванні психологічних портретів героїв твору. Виглядають вони більш ніж переконливо. Можливо тому, що автор дійсно передав образи людей такими якими він їх знав (а багато кого і зараз знає) в житті. Але в будь-якому разі майстерне передавання психології героїв твору є вкрай непростим завданням навіть для зрілих професійних авторів.

Підсумовуючи, можна сказати, що «Жадання фронту» мусить стати знаковим твором, що буде напрочуд точно відображати сутність нашого непростого часу як для пізніших поколінь українців, так і для незнайомих з нашими реаліями сучасників-іноземців.

ДМИТРО САВЧЕНКО

політв'язень, поет, філософ, дослідник італійського футуризму

...Проте, відколи провалилася всередину мене чергова сторінка «Жадання фронту», за ширмою скронь пролунав внутрішній голос: подію створює не так концентрація фактів, як індивідуальний кут зору, обернений на них. І кожна інтрига сюжету є неповнокровоною, якщо її не доповнює гра ракурсів, якою визначено специфіку нашого сприйняття... «Хіба ж ні (??)» – самозапиту. «Авжеж так (!!))» – самоконстатую.

І раптом, озираючись на свою книжкову полицю, в кімнаті з кремовими стінами, стверджуюсь у думці, що кожна книга – не що інше, як оптичний засіб. А все, що за межею тексту, постає як «оптика-навпаки», як-от бінокль, приставлений до очей зворотним боком лінз. Коли подібне трапляється – предмети, що розташовуються на відстані витягнутої руки, видаються закинутими на краєчок горизонту. Але книга повертає нас до реальності, ба більше, наближує до нас світ та притягає за хвіст стихійний потік життя.

Оповідь Марка є збройною сагою, яка постає перед очима наближеним планом. Якщо обирати їй порівняння з категорії оптичних інструментів, то символічним еквівалентом «Жадання фронту» виявиться не бінокль, не підзорна труба, не мікроскоп, не лорнет чи пенсне, а оптичний приціл снайперської гвинтівки. Саме крізь неї автор охоплює хижим поглядом неосяжні горизонти пригодницького життя.

Кожен розділ пропонованої книги притягає читача до подій буремних років та садить його за стіл задля проведення напруженої очної ставки. Кожного, хто пропустив хроніки Майдану та фронту, працюючи в цей час із сапкою на городі, вони наздоженуть сюжетною лінією цієї книги та ледь не насильницьким способом змусять резонувати із собою. (Насильство майже ніколи не є знаменником добра, але дуже часто стає передмовою справедливості). Втім, той, хто і без того виявився співпричетним до зазначеного етапу історії, легко упізнає в епізодах оповіді власне дзеркальне відображення, що виявиться неабияким сюрпризом Долі.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Контекст всього описаного

Українцям ніколи не бракувало духу. Доля регулярно дарує нам історичні нагоди проявити власну волю до величних звершень, і ми робимо це всупереч безвихідним ситуаціям і могутності ворогів. Єдине, чого нам бракує нині та, імовірно, бракувало завжди в часи великих протистоянь, – це усвідомлення того, що ми оточені ворогами. Будь-які союзники української нації є її потенційними ворогами. У певних ситуаціях навіть друзі перетворюються на суперників.

У моїй пам'яті чітко закарбувалася притча про один маленький войовничий народ, який у давнину кочував із теренів сучасної Європи на Далекий Схід. Ці відважні люди перемагали усіх, хто ставав у них на шляху і жадав їхнього занепаду. Вони завжди приймали бій і, незважаючи на малу чисельність, перемагали чесно. Це був неймовірно успішний народ, який мав високі чесноти. Вони подолали тисячі кілометрів в ім'я своєї ідеї, суть якої нам нині не зрозуміти. Одне ясно: вона була великою.

Та нині одинаки – представники колись успішного маленького войовничого народу, соромлячись своєї приналежності до нього, губляться в морі інших народів, поступово зникаючи. Вони соромляться власної легковажності, яка призвела до поразки. Одного разу інший народ, боягузливий, проте підступний, замість чесного бою запропонував дари і дружбу. Приймати шану і дарунки від незнайомих було не у правилах чесних воїнів. Проте вони зробили

виняток. Їм влаштували великий банкет. Еліти обох народів розважались, і врешті усі очільники маленького чесного і войовничого народу були отруєні, а решта стали рабами.

Ми, українці, воюємо вже тисячу років. Наші вороги змінюють личини, проте вони ті ж. Ми воюємо чесно і відважно. І часто потерпаємо від чистоти своїх чеснот, які стикаються зі своєю протилежністю. Наша Брянщина і Кубань теж колись були фронтами, де ми захищали свою націю та ідею. Та пам'ять нетривка. Вороги вирізали її нам мечами та палили вогнем.

Сьогодні ми воюємо на Донбасі. Проте крізь століття голос крові наших предків дістається наших душ із втрачених Українських земель далеко від нас. І наша пам'ять повертається, кров волає. Фантомні фронти озиваються до нас, біль повертається, відроджуючи честь святої боротьби. Ми знову прагнемо праведного гніву і смерті нових втілень старого зла.

Поля битв для моїх побратимів проявилися задовго до подій на Майдані у 2013–2014 роках і подальшої війни. Іскри прадавньої боротьби запалювали в нас вогонь боротьби від самого моменту усвідомлення себе як невід'ємної частини Нації, її радикального суб'єкта, на якому лежить відповідальність за її долю. Ці фронти жевріли під час одиночних актів прямої дії та кропіткої праці з поширення наших ідей серед небайдужих людей. Десятки років націоналісти підпорядковували своє життя вищій меті, присвячували себе їй.

Моя історія – тонка нитка в сукні тисячолітньої боротьби. Її мета – донести до кожного, хто це прочитає, просту думку: наша велична ідея відроджена і вона знищить усе, що стає на її шляху, та збудує дещо грандіозне, те, що їм несила буде здолати ніколи. Боротьба кожного бійця нашої святої Війни осяяна світлом нашої ідеї. Число тих, чий боротьба і життя підпорядковані Нації, – величезне. І воно зростає. Це наша спільна борня та особиста боротьба кожного з нас.